

Anlli Heikkinen

Kehveli

wsoy

© ANTTI HEIKKINEN JA WSOY 2018

ISBN 978-951-0-43309-6

PAINETTU EU:SSA

*Omistettu Ä:lle, I:lle, A-m:lle, A-E:lle,
M:lle, H:lle, kahdelle O:lle ja kaikille
heille, jotka ovat minua tietoisesti tai
tietämättään kasvattaneet.*

Osa I

Koti

ON JOULUKUINEN YÖ Ludvig III:n, Baijerin viimeisen kuninkaan, kuolinvuonna.

Täyteläinen kuutamo valaisee sisäsuomalaista talvimaisemaa. Painava, tuiskujen tykyksi tekemä lumi longistaa hoikkavartiset puut luokeiksi, sama paino saat-
taa suurempien havupuiden sulan aikaan pöyheät oksat kumartamaan nöyrinä. Taivas tuikkii yhteen ynnäämättömien tähtösten paljoutta, ärtsyn tyyni kylmyys päsäyttelee asumusten ja ulkorakennusten nurkkia. Ilma seisoo, tuuliainen ei tunnu. Yksinäinen jänis jelputtelee metsästä peltoaukean laitaan ja katsoo pitkää, kaksipiippuista taloa, jonka hallankoristamat seinähirret ja ikkunaruu-
dut tuijottavat luonnon sinertävää synkkyyttä elonmerkkejä antamattomina kuin sieluttomat silmät.

Jänis rätiköi tulevia toimiaan, harkitsee niiden mielekkyyttä. Hän varstaa aivorihtään, kunnes päätyy toteuttamaan hyvänä pitämäänsä suunnitelmaa. Tomeria loikkia uppoisessa lumessa ottaen jänis lähtee etenemään kaksipiippuista kohti vailla aavistusta erään elottoman akkunan

takana ähertävästä, yöpaitansa kainaloihin käärineestä miehestä, joka hetkuttelee paljasihoista keskivartaloaan niin ikään varpaista napaan saakka alastomaksi kuorineen ja hoikkareisiset jalkansa levittäneen naisen päällä. Mies huohottaa ja urahtelee, vaikka uskoo toimivansa äänettä. Nainen honkii ja vinkuu, löysät vatsanahat läiskähtelevät vastatusten ja roimat häpykarvoitukset hankaavat toisiaan. Puusänky heidän allaan rutisee, vaikka vakaatekoinen onkin, aivan kuin sekin ottaisi osaa käyttäjiensä lihalliseen riemutteluun. Mies yltyy tahdissaan, touhu alkaa tehdä todenteolla höpöttiä. Moninaiset ja yllättävät mielikuvat kirmaavat rainana hänen aatoksissaan, vaikka mies ei ole elonsa päivänä nähnyt ainoaa elokuvantapaistakaan. Aika ja paikka menettävät merkityksensä, tärkeintä on vain liike ja ennen muuta määränpää, jonka sarastus tuntuu mukavana mulkerointina miehen mahanpohjassa. Ei ymmärrä mies touhunsa keskellä, kuinka nainen hakkaa hänen selkäänsä kaksin käsin käskien supatuksen ja hätäisen ulinan sekaisella äänellä tempaisemaan tohelon ulos.

Mies tokeutuu tajulleen ja tempaisee, mutta liian myöhään. Maailmanhistoria on sitä myöten selvä.

ASKEN KUVATTU AKTI tapahtui Hyväjärven pappilan makuuhuoneessa. Mainittu mies oli kirkkoherra Konrad Keffelsson, kuvauksen nainen hänen puolisonsa Amalia, tyttöpäältään Kokkonen. Kyse oli lemmiskelystä, jota kiiluvasilmäisinkään moraalinvar-tija ei voi haureudeksi laskea, koska pappilan isäntäväki telkkusi omassa sängyssään perinteisin menoin asentoa vaihtamatta ja aviovuodetouhut olivat heidän kohdallaan melko harvinaisia, mielestään jumalallisesti elävien taivaaseenmenijöiden puolihäpeällisiä hetkiä, joihin päädyttiin vain paineiden noustessa kertakaikkisen pitelemättömiksi. Heillä oli jo takanaan parinkymmenen vuoden mittainen avioliittokin, mutta kun nämä nelissäkymmenissä olevat ihmiset saivat neljännen lapsensa samana päivänä, jona Japani siirsi viimeiset joukkonsa pois Siperiasta, jaksoivat typerimmät seurakuntalaiset kuiskia rumia supatuksia pappilanväestä.

– Kehtasivat vielä vanhoilla päivillään pennun tehdä.

Sellaisia ne supatukset etupäässä olivat ja luonnollisesti niitä päästivät myös Keffelssonien oman ikäluokan edus-

tajat, jotka eivät supsuttaessaan muistaneet tuntevansa itsekin säännöllisesti vaikka minkämoisia haluja ja himoja, joita he toki mahdollisuuksien mukaan myös toteuttivat – eivätkä suinkaan aina yhtä aviollisesti kuten pappilalaiset.

Päin naamaa he eivät tietenkään Keffelsoneja nuhdelleet. Osuessaan kirkkoherran tai ruustinnan kanssa nokatusten, he toivat julki onnittelunsa tulokkaan johdosta. He olivat mielissään saadessaan vastalahjaksi kohteliaan ja aidosti sydämellisen, muodollisuudesta vapaan kiitoksen, mutta silti he jatkoivat seläntakaista paskanjauhamistaan heti kun saivat mahdollisuuden. Oikeastaan he jopa yltyivät ja keksivät vastasyntyneestä ikäviä valheita tai kasvattivat muilta kuulemiaan juoruja.

– Rouva kuuluu sanoneen, jotta ihme on koko sanikka ja pappi ite väittää uuden tähden syttyneen taivaalle kun se äitistään ulos pyrki. Ei se nyt uus Jeesus oo, mutta ei normaali kakara. Niin isokin kuuluu olleen, että syntymänsä jälkiaamuna oli jo pappilan nurkalla omin avuin ja seinästä tukea ottamatta kusella seissy.

Puheidensa perään he tietysti siivosivat omantuntonsa ja huomauttivat, etteivät olleet itse lasta nähneet, mutta niin olivat toiset totena puhuneet. Pappilan pariskunta ei osannut sellaisista ilkeyksistä aavistellakaan. He kuvittelivat olevansa seurakuntalaisten silmissä kunnollista väkeä ja uskoivat nauttivansa arvoa, joka heille yhteiskunnallisen aseman kautta ilman muuta kuului.

He olivat sinisilmäisiä eivätkä ymmärtäneet, kuinka monilla oli jopa syytä kantaa kaunaa varsinkin Konrad Keffelsonia kohtaan. Jokusen vuoden takaisen sisällissodan aikana kirkkoherra oli saarnannut punikkien joutuvan ilman muuta seisomaan käsillään helvetin tulenpunaisimpaan hiillockseen ja jostakin syystä hän oli innostunut sotimisesta niin kovasti, että oli hankkiutunut itsekin rintamalle, päätynyt Viipuriin ja uhrannut siellä isänmaalle toisen jalkansa polvea myöten. Vapaussoturiutensa vuoksi hän klopsutteli puujalalla, josta lähtevä kolke toi yhdessä papinkaavun kanssa kirkkoherran olemukseen jotain salaperäistä, aavemaistakin. Vallankin pienet lapset pelkäsivät häntä ja se oli sääli, koska kirkkoherra oli lapsirakas ja omalla laillaan leikkisä mies. Hän puheli mieluusti seurakuntalaisten kanssa arkisista asioista ja lasketteli omina takeista huumoria. Kun muuan mummo löysi pappilan tienristeyksestä markan, otti paikalle osunut kirkkoherra rahan itselleen sanoen olevansa varma siitä, että pappilan lapset olivat kolikon tiputtaneet.

– Hyvä kun emäntä sen nyt yhytti, kiitteli kirkonpalvelija löytönsä menettänyttä huivipää-ämmää ja jatkoi ontuvaa taivaltaan markkaa rikkaampana.

Saarnamiehenä kirkkoherra Keffelsson oli keskivertoa parempi ja pitkälti hänen ansiostaan pitäjäläisten käytös siistiytyi niin paljon, että kirkon seiniltä voitiin poistaa lattialleräkimisen kieltävät huoneentaulut. Toisin kuin monet muut aikalaispappinsa hän osasi elää aika hyvin opetustensa mukaan ja harrasti maallisia nautintoja juuri sen verran kuin soi toistenkin niitä harrastavan – eli hyvin vähän.

Amalia-rouva pysyi seurakuntalaisille etäisenä eikä hänestä juuri kerrottavaa olekaan, olipahan vaan kuivankälpeä ruustinna, jonka tiedot pappilan ulkopuolisesta elämästä ja tavallisten ihmisten arjesta olivat kovin rajalliset. Hän ei osannut leikata leivästä murentumattomia ja sopivan-paksuisia viipaleita, ei keittää perunoitaan eikä ymmärtää, miksi metsätyömiesten töitä pidettiin yleisesti niin raskaina, vaikka he saivat ahertaa ruumiinkuntoa nostavissa toimissa kauniin luonnon keskellä. Lapsilleen hän oli hyvä äiti sille päälle sattuessaan, mutta pappilan lapsenpiian ansiosta hän sai viettää perillistensä kanssa juuri sen verran aikaa kuin somalta tuntui. Kirkkoherra itse piti vaimoaan vähän typeränä ja nolosteli tämän innostuessa pitämään ihmisten ilmoilla lapsekkaita ja omasta mielestään viisaita lorupuheita, mutta kyllä hän silti vaimoaan rakasti juuri sen verran, kuin omien ja appivanhempien toimesta vihkimisen aikaan puolittuntemattomalle naiselle naitettu mies saattoi oppia vaimoaan rakastamaan.

Sellaisten vanhempien neljänneksi lapseksi siis syntyi tämä poika, joka sai kasteessa ihan tavallisen nimen, mutta jota isommat sisarukset alkoivat jo varhain kutsua syystä tai toisesta Kehveliksi. Isoveljen ja kahden isosisaren lanseeraama nimi levisi pian yleisempään käyttöön, kasvaessaan poika otti sen omakseen ja hyvin se hänelle sopikin, koska pojasta varttui sanavalmis ja metka eläjä. Kun muuan pappilan lammasaitauksen ohitse kävellyt kylänmies ihasteli pappilan valkeaa pässiä, hihkaisi lauta-aitauksen reunalla polvihousuissaan istunut poika isänsä hankkineen sen siksi,

että seurakunnassa oli niin paljon mustia lampaita. Jonkun muun pappilalaisen sanomana sellainen heitto olisi otettu piilovittuiluksi, mutta mies meni nauraen kotiinsa, kertoi sattumuksesta vaimolleen ja hörötti sanojensa päälle:

– Kyllä se on tosissaan yhenlainen Kehveli. Voi voi, mikähän eläjä se siitäkin mahtaa tulla.

KEHVELI KASVOI MYÖS rohkeaksi, reippaaksi ja katalaksi. Vartuttuaan kusipuronuittelijasta räksänpesilläkulkijaksi hän soitteli pirunviulua pappilan ikäneitosisäkön ikkunan alla ja paskansi kerran keljumaisen haudankaivan savupiippuun. Koskaan Kehveli ei saanut kolttosistaan rangaistusta, koska hän osasi valehdella kirkkain silmin ja tirvauttaa tarpeen vaatiessa aidon, vilpittömyydestä ja viattomuudesta kieliväisen itkun. Kylän poikaporukoihin hän liittyi verrattain varhain ja lunasti paikkansa isompien seurassa pöllimällä pappilan rengeiltä tupakkaa ja tarjoilemalla toisille jolpeille kirkosta nyysimiään ehtoollisviinilöräyksiä. Hänestä tuli jullisakissa ihailtu hahmo ja kun häntä vanhemmat puhuivat olevinaan asiantuntevasti naisista, kirmasi Kehveli johtoon menettämällä poikuutensa porukan nuorimpana. Sen kokemuksen hänelle lahjoitti muuan Hohla-Elsa, kitalakihalkion vuoksi korkonimensä saanut verevä kahdeksan lapsen äiti. Kaikki sai alkunsa perinteisestä et uskalla -inttamisesta ja vähäisesti yllytettynä Kehveli uskalsi lähestyä pappilan saunassa pyykillä ollutta Elsaa.

Toiset pojat kyttäsivät saunan huuruisen ikkunan takana olemattomia näkymiä, kun Kehveli toimitti hätäisesti asiansa lauteita vasten nojanneen Elsan kanssa. He eivät kuulleet edes pyykkärin pojalle antamia hyviä neuvoja.

– Välillä nopsemmin, sitten hittaammin, ihan rohkeesti. Eihän semmonen värkki miehen pelistä repiä, josta puserretaan pellolle maitopäälärin kokosia penskoja. Ja puhu nättejä samalla, naisesta on mukava kun nätiks sanotaan vaikka se ei totta oliskaan. Mitä pitempään jaksat, sitä parempi. Ei nainen halua tuntee olevansa lehmä, jonka kylestä ripsitään mäkäröitä pois vain sen aikaa mitä utareiden tyhjäksheruttelu kestää. Tottahan se tietysti joku raja on siinäkin. Jotkut kuin oikein pitkään jympsyttää, niin tekis miel sannoo, että laukija hyvä mies jos et muuten tajua lopettaa.

Kehvelin itsetuntoa hiveli, kun Elsa kaiken jälkeen ilmoitti olevansa toimitukseen tyytyväinen. Kiitollisuudessaan kultasydäminen pyykkäri sanoi vielä muutamia asioita, joista Kehvelille oli toisesta myöhemmin suurta hyötyä.

– Kun kuntturakymmenille tulet, niin juo lujasti nokkoslientä ja syö viholaisensiemeniä. Sillon jaksat telekuta naisen kanssa ikäukkona vielä. Jaha. Nyt otat sankon ja haet mulle Näppylämäestä pesuainetta. Siinä on vähän ennen sitä viijen miehen sylin paksusta ritvakoivua polulla vanaks asti semmosta valakeeta hiekkaa. Minun on vielä jynssättävä teijän salin lattiat eikä millään maailmassa irtoo paska niin hyvin mitä sillä hiekalla.

Kehveli haki hiekan. Saunan nurkkakunnilla päivystäneille kavereilleen hän iski silmää ja kertoi heille hiekanhaku-reissunsa jälkeen herrasmiesmäisen ympäripyöreästi kaikesta kokemastaan, vaikka pojankossit olisivat tahtoneet kuulla hyvinkin yksityiskohtaisen selvityksen. Erityisen vaikutuksen poikiin teki se, ettei Elsa ottanut Kehveliltä rahamaksua, vaikka yleensä hänen tiedettiin olevan hyvin tarkka taksoistaan. Hänen vakiokysymyksensä oli muodostunut pitäjillä jopa vitsiksi.

- Otaako tavallisen vai laitetaanko hyrskynmyrskyn?
- Minkäslainen se on?
- Se on hilkun kalliimpi.
- Minkä takia?

– Sen aikana minä heiluttelen käsiä näin, tiedettiin Elsan vastaavan asiakkailleen ja huitovan samalla ilmaa kuin selälläsoutajille merkkiä antava rannallaolija.

Kehveli jäi tuntemaan Hohla-Elsaa kohtaan suurta kunnioitusta ja jos joku joskus innostui hänen kuultensa haukkumaan Elsaa huoraksi, pisti Kehveli niille puheille stopin tai pamautti ivaajaa varoittamatta turpaan.

– Elsa on hieno nainen, muisti Kehveli aina sanoa, ja kun Elsa kuoli ampäri kädessään pyykkiehiekanhakupakalleen melkein kirkkaalta taivaalta leimahtaneeseen salamaniskuun muutamaa vuotta ennen sotien syttymistä, tunsikin Kehveli teeskentelemätöntä, syvää surua, koska rällän luonteensa alla hän oli herkkä ja aidosti tunteva nuorukainen.

HISTORIA ON HARVOJEN tekemää, mutta melkein kaikki ajatuvat sen osaksi joko omasta tahdostaan tai tahtomattaan. Niin kävi Kehvelillekin, vaikka ennen syksyä 1939 hän ehti elää kappaleen matkaa mukiinmenevää nuoruuttakin. Hän varttui aikamiehen kirjoihin, innostui milloin mistäkin ja sai toteuttaa itseään vapaasti. Vanhemmat suhtautuivat nuorimmaisensa menoihin ja tekemisiin ylimalkaisesti, koska Kehvelin miehistymisvuosina heidän vanhemmat lapsensa ottivat elämässään merkittäviä askeleita. Kehvelin siskot menivät naimisiin ja hänen veljensä lähti armeijan jälkeen sotilasuralle. Se oli mieluisaa kirkkoherralle, kun taas ruustinna iloitsi lapsenlapsista, joita Kehvelin sisaret alkoivat ängetä maailmaan hetipian vihilläkäyntiensä jälkeen. Kehvelinkin tilille kertyi saavutuksia, mutta niistä vanhemmat iloitsivat muodollisemmin. He toki onnittelivat ja keitättivät palvelijalla kahvit, kun Kehveli ponkaisi korkeushypyn pitäjänmestaruuskisoissa toiseksi 1,71 metrin tuloksella ja sai suorituksestaan alpakkalusikan, Osuuskassan kustantaman viidentoista markan stipendin ja Maa- ja kotitalousnaisten

lahjoittaman sipulipussin. Voittajaksi samoissa kisoissa kohosi muuan Hintsanen, kaitaluinen ja kalvakka poika. Hänen palkintolusikkansa oli aitoa hopeaa, rahapalkkionsa isompi ja sipuleiden sijaan hän sai Suomen Urheilulehden monivuotisen lahjatilauksen, joka päättyi numeroa ennen kuin hän menehtyi kranaattikeskityksessä.

Sotatouhuihin kutsuttiin myös Kehveli ja hän lähti mielellään tuntien paitsi seikkailunhalua, myös tahtoa näyttää vanhemmilleen olevansa vähintään upseeriveljensä vertainen soturi. Hän lähti koulutuskeskukseen rehvakkaasti, puolen viinapullon humalassa, tositoimia suuripuheisesti odottaen. Ennen pitkää hän niihin pääsikin, mutta muutamassa viikossa sota näytti hänelle todelliset kasvonsa. Ne eivät olleet kauniit, sankarilliset eivätkä muutenkaan kehuttavat. Kehveli näki tutuiksi käyneiden kuolevan yllättäen ja koki hetkiä, joina hänen etusormensa koukistus saatteli tuntemattomia, sattuman oikusta hänen vihollisikseen päätyneitä ihmisiä elottomiksi. Hän ajatteli enemmän kuin ihmisen niissä oloissa kannatti ajatella ja kuoleman sattumanvaraisuus kirkastui hänelle nopeasti. Uuden päivän sarastaessa hän pohti, tulisiko näkemään iltaa ja ajatukset rassasivat hänen mielensä rikkonaiseksi, toisaalta se ruokki luontaista eloonjäämisviettiä.

Kehvelin kohdalla tuo vietti tuli kylläiseksi heinäkuussa 1944. Päivä oli ylittänyt puolikkaansa, viileästi paistanut aurinko loimotteli männikkörinteen takaa ja rinteen päällä papatti neuvostoliittolainen konekivääri, jolle puna-armei-

jan kranaatinheittimet antoivat tukea suoltamalla paukkuja menettämiään asemia kohti pinnistelleiden suomalaisten selkään. Yksi pinnistelijöistä oli Kehveli. Hän makasi suuren, sammalselkäisen kiven vieressä ja parin metrin päässä kellotti muuan sotamies Holm, joka oli juuri kaatunut sijoilleen aivan likellä räjähtäneen kranaatin tönäisemänä. Kehveli ryömi Holmin viereen ja katsoi moneen kertaan yhteisten vitsien voimasta hymyilleitä kasvoja, jotka sirpale oli repinyt tunnistamattomaksi, rumaksi möykyksi. Kappale hampaansa säilyttäneitä ikenistöä erottui entisen suun tietämillä ja Kehveli muisti sanat, jotka oli siitä kuullut kähähtävän ulos ennen kuin Holm oli noussut ottamaan viimeiset askeleensa.

– Elämä on kun ulosottomiehen antama paperi. Toiselta puolen musta ja toiselta valkoinen!

Rauhallisin liikkein Kehveli otti tuntolevyn kaulastaan, sijoitteli sen Holmin päänjämistä jatkuvalla veriselle kaulalle, survoi kuolleen levyn kiven alle sammalikkoon, nosti vainajan rinnalle oman kiväärinsä ja nakkasi Holmin aseensa edemmäs. Sitten hän ampaisi juoksuun ja konekiväärin papatus jäi metri metriltä kauemmas, kunnes katosi kokonaan vaikka Kehveli oli kuulevinaan sen vielä kymmenkunta kilometriä kuljettuaankin. Vasta pysähtyttyään ja selvittyään juoksun aiheuttamasta läöpästyksestä hän ymmärsi ylittäneensä yhden tien, kahlanneensa virrakkaan joen ylitse ja rämpineensä savikkoputuroissa, jotka olivat tehneet hänen saappaansa raskaiksi ennen kuin kuivan maan juolaheinä oli nuollut ne puhtaiksi kuin karkumatkan jälkiä peitellen.

Hengitystään tasaillen Kehveli istui mättäälle ja mietti tekosiaan. Pääsemättä selvyYTEEN niiden oikeellisuudesta hän nousi ja jatkoi matkaansa länttä kohti, taittoi koivu-nuorikosta oksan hätistelläkseen hikiSelle iholle tuppaavia öttiäisiä ja antoi niiden lopulta nakertaa itseään, koska elämän jatkumista ajatellen pieni kuoppa ihossa oli vähempi paha kuin ruumisarkun mentävä monttu hautausmaalla.

SOTIMISESTA, KULKEMISESTA JA sekavista ajatuksistaan kyllästytneenä Kehveli talsi karjalaista metsämaata välillä uneen asti huilaten, välillä topakasti tarpoen. Hän tuli järvelle, kulki rantoja kunnes löysi valkaman ja valitsi rannalle kiskottujen paattien joukosta komean tervaveneen, jolla souteli kaikessa rauhassa rasvatyynen lahdukan ylitse. Rantauduttuaan hän irrotti veneestä tapin, tuuppasi purren vesille ja katsoi, kuinka se pikkuhiljaa upposi äkkisyvään rantaan.

– Jääpi ryssäällä paraatimarssi yhtä venettä vajaaksi, hän tuumasi ja jatkoi matkaansa.

Kehveli käveli pitkään, kunnes saapui ruishalmeen reunaan ja näki sen takana koivupihaisen koulurakennuksen. Talon tiimoilla liikkui runsaasti väkeä valkoisissaan ja harmaissaan, hän asteli arastelematta pihaan ja nyökkäsi tervehdyksen miehille, jotka istuivat pihapuiden alla sieltä täältä sidottuina. Kehveli istahti punamultaseinäisen aitan portaille ja odotti, mitä tuleman pitäisi. Päärakennuksesta astui ulos lääkitämajuri, jonka asetakki hulmusi avoimena napittamattoman, veritahraisen lääkärihurstin alla. Lääkin-

tämajuri huomasi Kehvelin, istahti tämän viereen portaille ja pani tupakaksi.

– Mikä te olette?

– Minä en puhu tuntemattomille, herra majuri. Kotona on kielletty.

– Torikka, Ensio. Ihmisiä yrittelen tässä pelastella.

– Kehveli. Oma henkeäni yritän tässä pelastella.

– Karkuriko?

– No joo.

– Mistä te tulitte?

– Metästä.

– Niinpä tietysti. Palaako?

Kehveli otti Torikan tarjoaman tupakan ja tarjoukseen kuuluneen tulen. Miehet polttelivat vaitonaisina kunnes Torikka kysyi, oliko Kehveli todella karannut rintamalta. Kehveli nyökkäsi ja Torikka pohti, oliko tehnyt väärin tarjotessaan tupakkaa, koska sairaalassa oli paljon tupakantuskaisia haavoittuneitakin, jotka olivat olleet pahoissa paikoissa.

– Pahassa paikassa minäkin olin. En kai minä kivasta paikasta olis minnekään lähtenyt.

– On se niinkin, Torikka myönsi, päästeli mielentyyjyydestä kieliviä huhhuhheja, tappoi peukalolla hyttsen kämmenselästään ja katsoi murhakäteensä tullutta veritahraa.

– Mukava olla välillä omassa veressään täällä.

– On se varmaan vaihtelua, herra majuri.

– Minulta kaatui poika Kuuterselässä melko vasta. Kaksi poikaa jäi, nuorempia. Niitä ei ole vielä sotaan vie-

HATUNNOSTO SUOMALAISILLE VEIJARITARINOILLE

**Antti Heikkisen *Kehveli* on humoristinen
selviytymistarina, joka sikiää sodasta
ja syntyy moraalin puutteesta, kärsii rauhan aikana,
naulitsee ristiin tai rastiin.
Siinä eletään, rakastetaan, kuollaan ja haudataan
sekä ylösnoustaan kerta toisensa jälkeen,
koska ei kukaan nouse ylös
niin topakasti kuin vähän semmoinen
kehveliluonteisempi eläjä.**

**Antti Heikkinen
on suomalaisen romaanikirjallisuuden
merkittävimpiä uusia ääniä.**

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43309-6